

relsen; det drejede sig om de svage, de ældre og de syge i vores samfund. Men igen var det præget af overskriftsform og meget lidt præget af, hvad der konkret skal gøres for at få nedbragt ventelisterne på sygehusene, for at sikre vore ældre ordentlige boligforhold, bl.a. gennem plejehjemsbyggeri, og i det hele taget sikre, at det, vi betragter som svage grupper, får en bedre behandling.

Vi kunne tage de handicappede, hvor vi får eksempel på eksempel ind på vores skriveborde på, at de skal gå tiggergang til de lokale myndigheder for at få de hjælpemidler, som det burde være noget helt naturligt at få stillet til rådighed, fordi det er vores holdning, at handicappede familier i den grad, det overhovedet kan lade sig gøre, skal ligestilles med andre familier i samfundet; men statsministeren var forbløffende lidt inde på det emne.

Men det er lige modsat, når vi diskuterer udlændingepolitik og udlændingeforslag. I de to lovforslag, vi også skal behandle, og som er genfremsat her i den nye samling, opererer man med, at kommunerne skal købe boliger, og hvis ikke kommunen vil købe boliger til flygtninge, skal Udlændingestyrelsen gribe ind og opkøbe egnede boliger, som der står i lovforslaget, og så skal Udlændingestyrelsen sende regningen for købet af boligerne til kommunen.

Det er et konkret forslag fra regeringen, og jeg vil godt sige, at hvis de samme tanker gjorde sig gældende på ældreområdet, tror jeg faktisk, at de ældres boligforhold i dette land ville blive højnet gevaldigt, for så ville kommunerne få travlt. Men det er ikke sagen. Det er ikke her, man virkelig sætter ind fra regeringens side. Nej, det er på et helt andet niveau, man opererer, og derfor får de ældre, de syge, dem, der står på venteliste, og dem, der venter på en plejehjemsbolig, ikke de ord med på vejen, som de burde have fået i statsministerens åbningstale forleden.

Vi ønsker fra Dansk Folkepartis side at sende et klart signal til de grupper om, at vi føler os ansvarlige for, at de får bedre vilkår, og jeg vil gerne her give den garanti, at hvis der kommer forslag – og vi vil også selv komme med forslag – der går ud på, at de grupper skal behandles bedre af samfundet, end de bliver nu, vil Dansk Folkeparti selvfølgelig også støtte de bevillinger, som følger i halen på disse forslag.

Når vi snakker om kriminalitetsbekæmpelse, og når vi snakker lidt mere om lov og orden indenrigs – jeg talte specielt om grænsekontrol-

len før – er der nogle områder, hvor regeringen har udvist svaghed. For Dansk Folkeparti er det afgørende vigtigt, at alle mennesker i dette samfund føler, at de trygt kan tage rundt i alle dele af riget. Det er afgørende vigtigt for os, at man ikke giver op over for de kriminelle grupper, der findes rundt omkring, og som forsøger at gøre landet utrygt for dem, de ikke selv bryder sig om. Uanset hvem vi taler om, skal vi den utryghed, det avler, til livs, og vi ønsker, at der kommer en helt anden, håndfast indgriben over for de kriminelle elementer i det danske samfund.

Jeg behøver ikke nævne andet end Christiania for at give et eksempel, der viser, at problemet ikke er, at politiet ikke ønsker at gøre en aktiv indsats for at bekæmpe kriminaliteten. Vi er overbevist om i Dansk Folkeparti, at politiet ønsker at gøre en aktiv indsats for at bekæmpe den kriminalitet og de kriminalitetslementer, der er i det danske samfund; men når det ikke sker alligevel i tilstrækkeligt omfang, er det et politisk problem. Det er et politisk ansvar, og derfor skal politikerne tage handsken op og i langt højere grad sørge for, at der bliver sat ind over for den kriminalitet, der er i det danske samfund.

Christiania får på 27. år lov til at ligge som en såkaldt fristad, lov til at ligge som en svulst i Københavns hjerte, og for nylig fremkom helt nye, chokerende oplysninger i dagspressen, hvoraf det fremgår, at der nu er helt frit spil for narkohandel på Christiania. Politiet bekræfter, at man har opgivet patruljeringen i fristaden, og at situationen er mere utålelig end nogensinde. Københavns politidirektor har oplyst, at politifolkene hellred vil være i direkte fare, hvis de bevæger sig ind på Christiania uden at være tilstrækkelig mange, og at man derfor eksempelvis ikke foretager ransagninger for våben og narko. Det er en hån mod retsbevidstheden, at det forholder sig således.

Man antager, at der omsættes for 200-400 mio. kr. narko på Christiania årligt, og det burde vække eftertanke i Folketinget, når sådanne oplysninger kommer frem. Man burde ikke acceptere, at der er et sted i Danmark, hvor politiet ikke føler, at man kan patruljere som i andre dele af landet, og hvor borgerne ikke føler, at de kan gå frit rundt, som de ønsker, og derfor er det vores opfattelse, at der bør sættes helt anderledes ind på dette område end det, der har været tilfældet indtil nu, og at det er politikerne, der har ansvaret for, at det sker.